

ת"פ 56647/07/15 - מדינת ישראל נגד מ ש

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 56647-07-15 מדינת ישראל נ' ש

בפני כב' השופט יריב נבון

13 דצמבר 2016

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מ ש

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נוח רחאל

מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד אבי מוסקוביץ מטעם הסנגוריה הציבורית

גזר דין

מבוא:

1. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ו**תקיפה סתם - בן זוג**, לפי סעיף 382 (ב) לחוק.
2. על פי הנטען, במועדים הרלבנטיים היו הנאשם וגב' מלכה שוב (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג, המתגוררים יחדיו בדירתם בישוב בית יוסף. בלילה שבין 21.3.2015 - 22.3.2015, עת שהו הנאשם והמתלוננת בדירתם, ולאחר שנודע לו על מות אמו, החל הנאשם לצעוק ולאיים על המתלוננת בכך שאמר לה כי יהרוג אותה, בעודו נכנס למטבח וצועק "היכן הסכין". חודשים ספורים עובר למועד הנ"ל, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, העיר הנאשם את המתלוננת משנתה והטיח בפניה שהוא חושד שיש לה רומן עם אחר וכי אינה מעניקה לו תשומת לב, זאת כשהנאשם מקלל, צורח ומאיים על המתלוננת באומרו כי אם ידע שיש לה מישוה הוא יהרוג אותה. למשמע איומיו וצעקותיו של הנאשם כלפי המתלוננת, ילדיהם אשר עמדו בסמוך החלו לצרוח ולבכות. עת ניגשה המתלוננת לפתוח להם את הדלת, תקף אותה הנאשם בכך שאחז בפיה של המתלוננת ובצווארה בתנועת חניקה.
3. בישיבה שהתקיימה בתאריך 20.1.2016, במסגרת הליך גישור שנערך בסיוע בית המשפט, הגיעו הצדדים להסדר במסגרתו תוקן כתב האישום, הנאשם הודה במיוחס לו, ובטרם הרשעתו הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו. המאשימה הצהירה כי תעמוד על הרשעת הנאשם ואילו הסנגור הצהיר כי יעתור להימנע מכך.

תסקיר שירות המבחן:

עמוד 1

4. בעניינו של הנאשם התקבלו מספר תסקירים, לנוכח שילובו בהליך טיפולי במסגרת זו. מן התסקירים עולה כי מדובר בנאשם בן 51, נשוי ואב ל 9 ילדים. הנאשם נעדר עבר פלילי, סיים 12 שנות לימוד ושירת שירות צבאי מלא. בהתייחסו לעבירה נשוא ההליך דנן, ציין הנאשם כי איים על אשתו לאחר שחש כי איבד שליטה, והדגיש כי הדברים נאמרו על ידו ללא כוונה לממשם. אשר לבת זוגו מסר הנאשם כי הם נשואים מזה כ 24 שנים, ותיאר זוגיות טובה לאורך השנים. לדבריו, חלה הדרדרות ביחסיהם לאור מצבם הכלכלי הקשה והקושי לספק את צרכיה. הנאשם הסביר כי את תסכוליו וכעסיו הוא ביטא בצעקות והתנהגות תוקפנית כלפי המתלוננת.
5. בשיחה שערך שירות המבחן עם המתלוננת, פרסה זו מסכת של אלימות פיזית ורגשית ממנה סבלה במהלך נישואיה. לדבריה אלימות זו כללה קללות, השפלות, דחיפות, איומים ויחס אובססיבי כלפיה. המתלוננת אף מסרה כי אינה מתחרטת על כך שהגישה תלונה כנגד הנאשם וכי כיום האלימות נגדה פסקה, ואף חל שיפור ביחסיהם.
6. שירות המבחן התרשם כי לנאשם פוטנציאל לתפקוד תקין, אך בקשר הזוגי מתקשה הוא לווסת דחפיו, ואף נוטה לאבד שליטה ולהגיב באלימות. ההליכים המשפטיים שיקפו לנאשם את חומרת מעשיו ואת הצורך לערוך שינוי. לנוכח הצורך בהתערבות טיפולית לשם מניעת האפשרות לאלימות חוזרת, הופנה הנאשם ליחידה למניעת אלימות במשפחה בבית שאן. בתסקיר הסופי שערך שירות המבחן ביום 25.10.2016 צוין כי מהדיווחים שהתקבלו בעניינו של הנאשם עולה כי הוא מתייבץ לשיחות הטיפוליות ומסתייע בהן, חרף קשייו בשיתוף רגשי. להערכת שירות המבחן דרך טיפולית זו תפחית את הסיכון להישנות עבירות מסוג זה ולפיכך ישנה חשיבות להתמיד בה. לפיכך המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, ולהימנע מהרשעתו בדיון.

טיעוני הצדדים לעונש:

7. המאשימה עמדה על חומרת העבירות בהן הודה הנאשם ועל הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהלותו של הנאשם. לדבריה, הפגיעה במקרה דנן הינה משמעותית, לאור מעשי האלימות שנקט כלפי המתלוננת והאיומים החמורים על חייה, במספר הזדמנויות. המאשימה עמדה על הנזק הנפשי שנגרם למתלוננת כתוצאה מהתנהלות הנאשם, וטענה כי בנסיבות המקרה אין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן שלא להרשיע את הנאשם. לשיטת המאשימה, אלימות במשפחה מחייבת הרשעה בדיון, אשר במקרה זה אף לא תגרום לנזק קונקרטי או בלתי מידתי לנאשם. לבסוף עתרה המאשימה לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות, בנוסף למאסר מותנה והתחייבות.
8. מנגד, הדגיש הסנגור כי הנאשם הינו בן 51, אין לחובת הרשעות קודמות, וכי מדובר באירוע חריג שאינו משקף את חייו הנורמטיביים של הנאשם. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, טען הסנגור כי הוויכוח בינו לבין המתלוננת נולד לאחר שיחת טלפון בה הודיעו לו על מות אמו. הסנגור הפנה לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם, לכך שהוא נטל אחריות על המיוחס לו ואף הביע צער וחרטה. הסנגור סבור כי על בית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם, וזאת מאחר וזו עלולה לפגוע ביכולתו להתפרנס ולמצוא מקום עבודה. העונש הראוי, בנסיבות המקרה לדבריו, הינו צו מבחן בלבד.
9. הנאשם בדבריו בפני הביע צער וחרטה על מעשיו.

דין והכרעה:

10. כאמור, הצדדים חלוקים בשאלה האם ראוי בנסיבות מקרה זה להרשיע את הנאשם או להימנע מהרשעתו.

ככלל כל מי שנמצא אשם בעבירה שיוחסה לו, יש למצות בעניינו את ההליך הפלילי על דרך של הרשעה וענישה, וכי אי הרשעה הינה החריג לכלל, השמור למקרים יוצאי דופן (ראו לעניין זה רע"פ **ורשואר נ' מדינת ישראל**, (מיום 18.8.2014)). הימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם שוכנע בית המשפט כי הפגיעה הקשה שתגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב, ולאחר שמצא כי "אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל**, תק-על 85(3), 737 וכן **עניין ורשואר הנ"ל**).

11. הכללים להימנעות מהרשעה, או ביטולה, הותוו במסגרת ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, שם נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ככל שהעבירה המיוחסת לנאשם הינה חמורה יותר, כך יגבר האינטרס הציבורי וכפות המאזניים יטו לכיוון הרשעה. על השיקולים הנדרשים עמד בית המשפט במסגרת ע"פ 2669/02 **מדינת ישראל נ' פלוני** פ"ד (3) 685:

"משהתבקש ביהמ"ש לשיקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת ההרשעה, ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל.. הצורך במיצויו של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט מביצועה- גורמים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט- הנאשם.. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין".

12. שירות המבחן המליץ, כאמור, להימנע מהרשעת הנאשם. המלצת שירות המבחן, כשמה כן היא, המלצה ותו לא, אשר עם כל הכבוד הראוי אינה מחייבת את בית המשפט. שירות המבחן, בשונה מבית המשפט, שוקל את האינטרסים האישיים של הנאשם, כאשר בית המשפט אמון על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, בין היתר, האינטרס הציבורי לו חשיבות מכרעת בעבירות אלימות במשפחה לנוכח ריבוי מקרי האלימות והתפשטות התופעה. לא נעלמה מעיני אף העובדה כי לנאשם אין הרשעות קודמות וכי זוהי מעורבותו הראשונה בפלילים, וכי הוא נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה, ואף השתלב בהליך טיפולי מתאים.

13. במקרה דנן עסקין בעבירות אלימות כלפי בת הזוג. הסנגור הנכבד טען כי הרקע להתנהגותו של הנאשם הינה ההודעה המצערת שקיבל אודות פטירת אמו. דא עקא, בחר הסנגור להתעלם מאירוע נוסף המתואר בכתב האישום, חמור הרבה יותר, אשר התרחש כחודשיים שלושה קודם לכן, במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת ממש בכך ששם את ידו על פיה ואחז בצווארה בתנועת חניקה, כל זאת כשילדיהם עומדים בסמוך, בוכים וצורחים, דבר המלמד על חומרת מעשיו. לא ניתן להתעלם אף מדברי המתלוננת לשירות המבחן, לפיהם במהלך שנות נישואיהם הרבות חוותה אירועי אלימות, קללות, השפלות, דחיפות, איומים ויחס אובססיבי כלפיה מצד הנאשם. לדבריה, היא אינה מתחרטת על כך שהתלוננה כנגד הנאשם, דבר אשר הוביל לשינוי בהתנהגותו כלפיה. דומה כי אין צורך להוסיף לדברי המתלוננת בהקשר זה דבר.

14. הסנגור טען רבות בנוגע לנזק שעלול להיגרם לנאשם באם יורשע, והעריך כי הרשעתו תפגע באפשרויותיו התעסוקתיות, בהתחשב בגילו. על אף האמור, לא שוכנעתי כי להרשעה במקרה דנן השלכות מרחיקות לכת על עתידו התעסוקתי של הנאשם. בחינת נסיבותיו של הנאשם ועברו התעסוקתי מלמדת כי המדובר באדם נורמטיבי, אשר יכול למצוא דרכו בתחומים שונים, גם אם יורשע בדין. בית המשפט העליון קבע בשורת החלטות

כי בבוא בית המשפט להכריע באם להרשיע או לא להרשיע נאשם בעבירות חמורות (ובכלל זה עבירות אלימות במשפחה), לא יינתן משקל מכריע לפגיעה תעסוקתית ואף לא לאפשרות כי הנאשם יפטר ממקום עבודתו, זאת לנוכח הסיכוי הקיים במציאת עבודה חלופית. כך נקבע ברע"פ 1931/15 אדריאן אברהם נ' מדינת ישראל (מיום 26.3.2015):

"המבקש טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך ש"התעלם" מן המכתב המעיד על הנזקים המקצועיים הכבדים שבהם הוא עלול לשאת, באם תיוותר הרשעתו על כנה. התרשמתי, בניגוד לטענה זו של המבקש, כי בית המשפט המחוזי נתן את דעתו למכתב, וכלל לא התעלם מן האמור בו. בית המשפט המחוזי קבע במפורש, כי לשיטתו, אפילו אם לא ימשיך המבקש בעבודתו בנציבות כבאות והצלה, "הכשרתו המקצועית [של המבקש] תאפשר לו להשתלב במקום עבודה אחר". עולה מכך, כי לא צפויה כל "פגיעה חמורה" בשיקום המבקש, המצדיקה כשלעצמה, את העדר הרשעתו בדין."

15. במקרה שלפניי, לא הוכח כל נזק קונקרטי או מוחשי שעלול להיגרם לנאשם באם יורשע בדין בתיק זה, וודאי שלא הוכח נזק חמור כטענת הסנגור. מעבר לפסקי דין העוסקים באופן כללי בשאלה ההרשעה בדין, בנסיבות שונות מן המקרה שלפניי, לא הוצגו לעיוני מסמכים או אסמכתאות לפיהן אכן הרשעת הנאשם תפגע בו בצורה כלשהי. מעבר לאמור, סוג העבירות המיוחסות לנאשם וטיבן, היותן עבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי, דבר הגורם לפגיעה לא רק במתלוננת אלא אף במרקם המשפחתי כולו, לרבות פגיעה בילדים המשותפים, אינן מאפשרות קבלת עתירת ההגנה להימנע מהרשעה, ולכן החלטתי להרשיע את הנאשם.

קביעת מתחם הענישה:

16. בהתאם לתיקון 113, וסעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו. בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק, בקביעת מתחם הענישה יש לקחת בחשבון את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט' לחוק.

הערכים החברתיים המוגנים ומידת הפגיעה בהם:

17. כל אדם, באשר הוא, זכאי להגנה על שלמות גופו. עבירת **התקיפה** פוגעת בערכים של שלמות גופו של אדם ותחושת הביטחון שלו וכן ביכולתו לנהל חיים מוגנים ושלווים. בהקשר זה, ראו ע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 11.10.2007):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירת אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך המשפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי

קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קורבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה..."

לא בכדי העונש המרבי שנקבע לצידה של עבירת התקיפה, מוכפל שעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חובתו של בית המשפט להירתם למלחמה בעבירות האלימות בתוך המשפחה, וזאת בין היתר באמצעות השתתפות עונשים חמורים ומרתיעים בדמות מאסרים בפועל מאחורי סורג ובריח.

18. הערך החברתי שנפגע מעבירות **האיומים** כלפי המתלוננת הינו שמירה על שלווה נפשה, בטחונה וחירות פעולתה. אין לקבל מצב בו איום הופך להיות כלי או אמצעי לפתרון סכסוך כזה או אחר, במיוחד כאשר קיים חשש ממשי שדברי האיום יובילו לכדי פגיעה פיזית של ממש. ביחס לעבירת האיומים נקבע ברע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, ס(4) 96 (מיום 4.1.2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות האיום כרוך גם בצפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום. עמד על כך השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (להלן - פסק דין ליכטמן [1]), בעמ' 378:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט."

19. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה שלפניי הנה ברף הבינוני, כעולה מנסיבות ביצוע העבירות. אין חולק כי מעשיו של הנאשם משקפים חומרה, שכן מדובר בעבירות איומים ואלימות במשפחה, אותן ביצע הנאשם כלפי אשתו, וזאת בשתי הזדמנויות שונות.

מדיניות הענישה הנוהגת:

20. סקירת הפסיקה מלמדת כי ישנו מנעד רחב של עונשים המוטלים על נאשמים המורשעים בעבירות של אלימות ואיומים בתוך המשפחה, וזאת בהתחשב בחומרת המעשים, האלימות שננקטה, התוצאות והנזק שנגרם, וכן נסיבותיו של הנאשם. להלן מספר דוגמאות לשם המחשה:

א. ברע"פ 6037/15 סיימון צדקה נ' מדינת ישראל, (מיום 7.9.2015); האשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות בשני אישומים שונים, המייחסים לו עבירה של תקיפה סתם של בת זוג, ושתי עבירות נוספות של איומים. בית משפט השלום גזר על הנאשם 5 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, נדחו.

ב. עפ"ג (מח'-מרכז) 33615-05-13 ע' ב' ד' ג' נגד מדינת ישראל (מיום 28.7.2013); הנאשם בעל עבר פלילי מכביד, הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג ואיומים. בית המשפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 8 ל - 20 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 13 חודשי מאסר, בנוסף להפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים במצטבר. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

ג. עפ"ג (מח'-מרכז) 3328-05-15 פלוני נגד מדינת ישראל (6.9.2015); הנאשם נעדר עבר פלילי, הורשע על סמך הודאתו בשני אישומים המייחסים לו עבירה של תקיפה סתם של בת זוג, ועבירת איומים. איומיו של הנאשם בוצעו באמצעות הטלפון, ובהזדמנות אחרת אף סטר למתלוננת, שהייתה בחודש השמיני להריונה. בית המשפט השלום גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. במסגרת ערעורו לבית המשפט המחוזי ביקש לבטל את הרשעתו וחיובו בעבודות שירות, אך ערעורו נדחה.

ד. בת"פ 12087-10-13 מדינת ישראל נ' פלוני (14.10.2015); הנאשם בעל עבר פלילי ישן, הורשע על יסוד הודאתו בעבירות שעניין תקיפה סתם של בת זוג ואיומים. במהלך ויכוח שהתגלע בין הנאשם לבין המתלוננת איים עליה, אחז בידה והדף אותה. בית המשפט קבע כי העונש ההולם במקרה הנדון נע בין מספר חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות לבין מאסר לתקופת שנה, וגזר על הנאשם 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ה. ת"פ 24254-10-12 מדינת ישראל נ' פלוני (11.12.2014); הנאשם בעל עבר פלילי, הורשע לאחר שהודה בעבירות שעניין איומים ותקיפה סתם של בת זוג. הנאשם דחף את המתלוננת על רקע ויכוח שהתגלע ביניהם, בעקבות דרישתה להתגרש. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל, שיכול ירוצו בעבודות שירות, וגזר עליו 3 מאסרים מותנים.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:

21. בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם, יש ליתן את הדעת לנזק שנגרם מביצוע העבירה ולנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות.

א. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה** - מעובדות כתב האישום המתוקן לא עולה כי נגרם נזק מוחשי כלשהו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. עם זאת, אף אם לא נגרם נזק של ממש, לא ניתן להתעלם מן הנזק אשר עלול היה להיגרם כתוצאה מאחיזת המתלוננת בצווארה בתנועת חניקה, ואף אין להקל ראש בנזק הנפשי ומתחששותיה הקשות של המתלוננת באותה עת, כפי שאף פורטו בתסקיר שירות המבחן.

ב. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה** - כתב האישום המתוקן אכן מצוין כי האירוע הראשון, במהלכו איים הנאשם על המתלוננת כי יהרוג אותה, אירע בסמוך לאחר שקיבל הודעה בדבר פטירת אמו. ודאי שאין לקבל את הטענה לפיה בעידנא דריתחא, ניתן לקבל כל התנהגות אנושית חריגה. בנוגע להתנהגותו החמורה של הנאשם באירוע שהתרחש כחודשיים - שלושה קודם לכן, במהלכו אף אחז בגרונה של המתלוננת בתנועת חניקה, לא סיפק הנאשם כל הסבר, ומן העובדות עולה כי מדובר אך באקט חמור אשר נבע מקנאתו למתלוננת.

22. לאור האמור לעיל, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, מידת הפגיעה בהם ונסיבות ביצוע העבירות, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר מותנה ועד ל - 6 חודשי מאסר בפועל, אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, בצירוף עונשים נלווים.

קביעת עונשו של הנאשם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות :

23. בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הודאה ונטילת אחריות** - הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, בעקבות הליך גישור, נטל אחריות על מעשיו, חסך את העדת המתלוננת וזמן שיפוטי יקר. כמו כן, וכפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, הוא שיתף פעולה בהליך הטיפול בו הוא החל, אם כי יש להדגיש כי הליך טיפולי זה עדיין בעיצומו וטרם הסתיים.

ב. **נסיבות אישיות ומשפחתיות** - הנאשם אב למשפחה ברוכת ילדים. אין חולק כי כל עונש שייגזר עליו עלול לפגוע בו ובבני משפחתו.

ג. הנאשם נעדר עבר פלילי וזוהי מעורבותו הראשונה עם החוק.

24. התנהגותו האלימה של הנאשם כלפי המתלוננת, בת הזוג שלו מזה שנים רבות, אשר אילצה אותה להתלונן כנגדו במשטרה, מחייבת הטלת עונשים אשר יהא בהם כדי להרתיע את הנאשם שלפניי ואחרים שכמותו מלחזור לסורם. על העונש לבטא את סלידת בית המשפט מאלה המבקשים להטיל אימה על בת הזוג, או על בני משפחה אחרים, אלה אשר במעשיהם גורמים לבת הזוג לחשוש לביטחונה האישי ולשלמות גופה, ומגבילים את יכולת התנהלותה בתא המשפחתי. עם זאת, בשל נסיבות מקלות שונות, בעיקר עברו הנקי של הנאשם והשתלבותו המוצלחת עד כה בהליך טיפולי, ומתוך תקווה כי הליך זה ימשך ויסייע לו ולמשפחתו לאחות את השברים, סבורני כי ניתן להסתפק במקרה זה בענישה צופה פני עתיד, בצירוף צו מבחן במהלכו ישלים הנאשם את ההליך הטיפולי.

25. לאור כל האמור לעיל, ולאחר שהרשעתי את הנאשם, כאמור, אני גוזר עליו את העונשים הבאים:

א. צו מבחן למשך 12 חודשים מהיום.

הובהר לנאשם כי אי עמידה בתנאי הצו עלול להוביל לביטולו ולחידוש הדיון בעניינו ולהטלת עונשים חלופיים.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, והתנאי הוא כי במשך שנתיים מהיום, לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בה.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, והתנאי הוא כי במשך שנתיים מהיום, לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת איומים ויורשע בה.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך ₪ 2,000 או 20 ימי מאסר תמורתה, שלא יעבור במשך שנתיים מהיום כל עבירת אלימות, לרבות איומים. אם לא יחתום על ההתחייבות תוך 7 ימים יאסר למשך 7 ימים.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

**ניתנה והודעה היום י"ג כסלו תשע"ז,
13/12/2016 במעמד הנוכחים.
יריב נבון, שופט**